

Maresalul Ion Antonescu

Mareșalul Ion Antonescu s-a născut la data de 2 iunie 1882, la Pitești, dintr-o familie de militari și agricultori, în care s-a cultivat, din generație în generație, patriotismul și cele mai desăvârșite virtuți.

Inclinat spre armată, intră, în anul 1898, la Școala de fii de militari din Craiova, de unde trece apoi, în 1902, la Școala pregătitoare de ofițeri de infanterie și cavalerie.

În 1904 este înaintat în gradul de sublocotenent, începându-și activitatea de ofițer la Regimentul I-Roșiori.

În 1911, având gradul de locotenent, este admis primul în Școala superioară de război, unde se remarcă prin fermitatea caracterului său și mai ales prin claritatea și judecata hotărârilor sale.

În 1913, cu gradul de căpitan, îl găsim ca șef al biroului operații, în statul major al Diviziei I de cavalerie, calitate în care se distinge în operațiunile din Bulgaria, ceea ce îi aduce cea mai înaltă distincție de atunci, „Virtutea Militară” de aur, acordată numai la doi ofițeri, pe întreaga armată.

În anii 1914 și 1915, în funcția de comandant al escadronului de elevi de la Școala Militară de Cavalerie, dezvoltă și înaltă educația morală și virtuțile ostășești ale viitorilor ofițeri în cel mai înalt grad.

Deosebit de concludente cu privire la personalitatea elevului și apoi a ofițerului Ion Antonescu sunt notările făcute de comandanții săi în fișele calificative anuale.

În iunie 1904, căpitanul Praporgescu nota: „Antonescu a fost tot timpul exemplul camarazilor săi... Inteligent și judecată sănătoasă. Excepțional de bun instructor, îi prevăd un viitor strălucit în armă”, iar căpitanul Sturza nota tot atunci că: „Elevul Antonescu a fost un elev

foarte bun, el a îndeplinit funcția de sergent major la școala militară. El a fost prezentat M. S. Regelui la inspecție, ca un elev deosebit de bun".

Șeful de Stat Major al diviziei, maiorul Oprescu menționa în octombrie 1906, între altele, în legătură cu Ion Antonescu: „Acest ofițer a îndeplinit foarte bine toate însărcinările ce i s-au dat, atât în birou, cât și la companie. Ofițer serios, stăruitor, cu judecată sănătoasă, se poate conta pe el în toate împrejurările", iar comandantul școlii militare, locotenent colonelul Bassarabescu, a consemnat că: „⁴ făcut cursurile școlii într-un mod cu totul distins. Posedând inteligență, stăruință și conștiință... Se desemnează ca un element excelent pentru arma sa. A fost clasificat întâiul din promoția sa".

În același mod elogios este caracterizat de comandanții săi și în anul 1909. Citez din cele mai semnificative aprecieri:

„Ofițer eminent sub toate raporturile. Se distinge în toate acțiunile sale și desfășoară o energie extraordinară. Excepțional de inteligent și conștiințios. Foarte bun instructor și călăreț îndrăzneț. Iubește mult calul. Excelent camarad. Conduită exemplară. În fine, este un ofițer de mare valoare pe care se poate conta în orice împrejurare. Ii prevăd un viitor strălucit".

„Foarte disciplinat. Are simțul datoriei foarte dezvoltat. Conduce pe inferiori cu tact și blândețe. Are autoritate. Excelent camarad. Cu mult simț al onoarei și cu mult curaj militar. Are curajul răspunderii. Foarte devotat. Este demn, moral și integru. Are o conduită exemplară".

În anul 1911 Ion Antonescu este înaintat în grad în mod excepțional, iar în propunerea făcută în acest sens, locotenent colonelul Scărlătescu, înlocuitorul comandantului Școlii Superioare de Război, menționează, între altele, la 30 octombrie 1911, următoarele:

„Inteligență vie, judecată dreaptă și bine formată. La studiu s-a aplecat în mod cu totul distins. La aplicațiunile tactice a dat rezultate excelente. Posedă un fond suficient de cultură generală și o instrucțiune militară superioară.

În lucrările sale multă logică și personalitate.

Pe timpul concentrării de instrucție și manevrelor din acest an, a fost atașat la Divizia I-a de Roșiori, în serviciul de Stat Major, unde prin modul de conducere și de îndeplinire a serviciului și mai ales în

recunoașteri s-a distins In mod excepțional Posedă o educație militară cu desăvârșire distinsă, foarte disciplinat și cu simțul datoriei. Camarad excelent.

Curajos și cu un spirit de inițiativă oportun.

Fiind un ofițer distins sub toate raporturile și Intrunind fără nici o rezervă condițiunile ort. 32 și 23 din Legea și Regulamentul Inaintărilor, Il propun, In interesul armeei din care face parte, pentru Inaintare excepțională.

Il caracterizez In același timp cu aptitudini speciale pentru serviciul de Stat Major".

In anul 1916, deși numai căpitan, este Intrebuințat ca șef al biroului operațiilor, al armatei de nord, care Inregistrează cele mai frumoase victorii In prima parte a campaniei din Transilvania. In noiembrie același an trece ca șef al Biroului de Operații al Armatei I.

Pentru modul strălucit al colaborării la pregătirea și executarea operațiilor acestei armate, a fost decorat „Proprio Moto" și felicitat de către regele Ferdinand.

La 10 noiembrie același an trece ca șef al biroului operații la grupul de armată „General Prezan", pregătind bătălia de la București, a cărei concepție constituie una din cele mai măiestrite și Indrăznețe operațiuni de război. Inaintat la gradul de maior este trecut ca șef al biroului operațiilor din Marele Cartier General, unde rămâne până la sfârșitul războiului.

In aprilie 1917 este trimis la Petrograd ca delegat al Marelui Cartier General, pentru a stabili, In acord cu generalul Alexiev, planul colaborării ruso-române, iar cu generalul Kerenski, planul aprovizionărilor, dotării și raporturilor cu armata rusă.

In anul 1919 este trimis la Constantinopol și Belgrad ca delegat al Marelui Cartier General român, pentru a discuta planul de operații contra Ungariei, după care aduce armata română la victorie, cu ocuparea Budapestei și potolirea revoltei bolșevice a lui Bella Kuhn.

Activitatea sa In Marele Cartier General li dă satisfacția de a vedea Incoronate de succes colaborarea sa In pregătirea și executarea planului care a dus armata română la cea mai strălucită victorie „Mărășești 1917".

Pentru această strălucită victorie (cum am mai spus) este decorat „Proprio Moto” de către regele Ferdinand cu ordinul Mihai Viteazul. Cu această ocazie i-a adresat următoarele cuvinte:

„J. Antonescu, regele, mai mult ca oricare altul din țară, știe cât îți datorează România Mare. Meritai de mult această recunoaștere publică. Am scăpat însă ocaziile. Sunt fericit însă că a venit această zi”

Cu privire la rolul deosebit pe care l-a avut Ion Antonescu în război, deosebit de concludente sunt și notările făcute la 14 august 1918 de către Subșeful Marelui Cartier General, generalul Lupașcu:

„... este capul secției operațiilor din Marele Cartier General al Armatei, unde a legat numele său de întreaga activitate operativă a Armatei, devenind unul din principalele și importante motoare ale activității Marelui Cartier General.

În noianul activității foarte pricepută, devotată, energică și foarte rodnică se disting următoarele opere de cea mai mare importanță:

1. Planul de operații al ofensivei din Iulie;

2. Planul defensiv și întreaga activitate de conducere pe timpul

bătăliilor de la Mărășești și Trotuș, dovedind o deosebită aptitudine de prevedere și oportunitate cu aprecierea situațiilor și propunerea la timp a mijloacelor;

3. Proiectul de dezarmare a armatei ruse;

4. Proiectul de ocupare a Basarabiei;

5. Proiectul de rezistență după Armistițiul de la Focșani.

Aceste opere capitale ar fi suficiente pentru a aproba capacitatea

superioară a acestui eminent ofițer pentru comandament și serviciu de Stat Major, pe care le-am distins încă din Școala de război și care s-au cristalizat printr-o experiență solidă în războiul actual.

Este incontestabil că activitatea acestui ofițer în timpul războiului a contribuit în foarte mare parte la dobândirea succeselor noastre și la îndiguirea nesucceselor noastre, precum și la întrebuițarea rodnică

a slabelor și puținelor noastre mijloace.

Cu toată convingerea mea proprie, mă unesc cu aprecierile tuturor șefilor săi din război, d-nii generali Prezan, Christescu și Zadic, pentru a caracteriza pe locotenent colonelul Antonescu, ca o mare valoare militară a Armatei noastre, care merită și este în interesul oșteriei ca

să ajungă cât mai repede In treptele superioare ale ierarhiei Comandamentului și a funcțiilor de Stat Major.

Merită hotărât o Inaintare excepțională repede In toate gradele și funcțiunile".

Urmărind, In continuare, activitatea și evoluția lui Ion Antonescu, vom constata că, având gradul de colonel, după un stagiul de 4 luni In armata franceză, urmează un curs de informații la Versailles.

Face parte, apoi, din delegația României care pune bazele tratatului de alianță cu Polonia.

In anul 1920 ia parte ca delegat al României la Conferința de pace, pledând In comisia reparațiilor cauza română cu o competență care a atras atenția personalităților marcante străine.

In septembrie 1922 este numit atașat militar In Franța, iar In noiembrie 1922 este trecut In aceeași calitate In Anglia și Franța, până In noiembrie 1926, când este rechemat In țară.

In anul 1923 este însărcinat a discuta la Londra, cu Lloyd Georg, chestiunea României In legătură cu situația din Balcani, iar In septembrie 1924 Il întâlnim la Geneva In misiune specială din partea guvernului român.

Rapoartele sale, de la Londra și Geneva, prezentau cu o luciditate excepțională realitatea situației internaționale, In mod concis astfel: „ Cine își reazemă granițele pe Geneva și securitatea colectivă le va pierde ". Cât de profundă și realistă a fost această concluzie, au demonstrat-o, cu prisosință, evenimentele care au urmat.

In noiembrie 1926 trece la Comanda Regimentului 9 - Roșiori „Principesa Elena", unde rămâne până In iulie 1927, când este numit comandant al Școlii Superioare de Război.

Până In 1929 reușește să pună bazele unei noi reorganizări, a acestei școli și pregătirii ofițerilor elevi. In același timp este numit și secretar general al Ministerului Apărării Naționale.

De la 1 aprilie 1929 până In iulie 1931 comandă, pe rând, Brigăzile 5, 8 și 6 Cavalerie.

In iulie 1931, cu gradul de general, revine la conducerea Școlii Superioare de Război, unde rămâne până In iulie 1933.

Această perioadă se caracterizează printr-o imprimare definitivă a caracterului său ferm. Un suflet nou străbate în toate domeniile de pregătire, o muncă uriașă, depusă pentru a imprima viitorilor conducători de mari unități puterea exemplului. De la pregătirea pur teoretică, lipsită de viață, din trecut, se trece la pregătirea în teren, la oțelirea caracterelor și fermitatea hotărârilor.

A insuflat dinamismul său, cu o putere exemplară, tuturor celor care au lucrat cu el, zi și noapte, și care s-au legat de el pentru totdeauna.

În iulie 1933 trece la comanda Diviziei a 3-a, unde pune în aplicare doctrina nouă profesată cu atâta convingere la Școala Superioară de Război.

Păstrând și comanda diviziei, este numit în decembrie, același an, ca Șef al Marelui Stat Major al Armatei, unde rămâne până în decembrie 1934.

Deși numai timp de un an, totuși cu aceeași vigoare neobosită și adânc cunoscător al problemelor în legătură cu armata noastră, trece la un vast proiect de reorganizare, care avea să ducă la reclădirea instituției pe care o vedea neglijată și în prada unui pasivism condamnat, în special, pune cu toată energia chestiunea înzestrării armatei și pregătirii ei tehnice, de război, ca unul care își dădea seama perfect că situația din Europa merge cu pași repezi spre o radicală transformare.

Spiritul său cinstit, dinamic, n-a putut răsturna înclinațiile spre soluții șovăielnice, temporizatoare. A demisionat, motivând că nu dorește să-și lege numele de prăbușirea granițelor, care devenea inevitabilă.

În Foaia Calificativă pe anul 1937, sub semnătura Inspectoratului General de Armată, general I. Prodan, găsim următoarele însemnări:

„, Generalul Antonescu comandă Divizia a 3-a de Infanterie, în mod remarcabil, din toate punctele de vedere.

Ofițer general, care are toate însușirile, virtuțile și capacitatea, TVCMOSCUte de întreaga oștire - ca un strateg emerit, un fin tactician și un organizator de forță.

Trecând prin fața ochilor mei toate Corpurile de Armată, în calitate de Inspector General de Armată (2 și 3) - nu am dat peste un statut de serviciu atât de strălucit, ca al generalului Antonescu.

În timp de pace, în toate însărcinările și comenzile avute, de la primul grad până la cel de general, a fost totdeauna Întâiul, ales dintre aleși, satisfăcând cu prisosință și chiar peste așteptări toate misiunile ce i s-au dat.

În timp de război a fost inspiratorul și animatorul fără egal al marilor Înfăptuiri, ce au dus la Împlinirea idealului național și pentru care nu avem destule cuvinte pentru a-i fi recunoscători.

Datorită probității modestiei și a caracterului său integru, nu a vrut să pună Steaua de General, deși i se oferise la Tisa, Înaintea camarazilor săi.

Câtă demnitate, câtă cinste ostășească!!!

Memoriul său o dovedește din plin că este un ofițer de mare valoare și un caracter; totuși au fost idei răzlețe, ce au făcut opinie separată; au greșit și au ispășit.

Adus în fruntea Marelui Stat Major, a avut o activitate prodigioasă; a reclădit Marele Stat Major la propriu și la figurat, antrenând ofițerii de Stat Major pentru adevărata lor menire.

Ceea ce îl caracterizează în mod deosebit pe generalul Antonescu este vasta sa cultură profesională și generală; o educație aleasă, un înalt simț al demnității, un spirit de inițiativă, un caracter hotărât și mai ales un mare curaj al răspunderii.

Este omul care lasă urme ce nu se șterg; este ofițerul care radiază încredere în jurul său, este ostașul cu cea mai mare experiență de război; este șeful cel mai întovărășit de virtuți, cred singurul general din Armata Română, cel mai bine pregătit, care să rezolve orice problemă politico-militară, sau orice situație, oricât de superior ar fi comandamentul.

Numai cei ce au făcut războiul și acei ce l-au apropiat și, în urmă, își pot da seama de ce ascendent se bucură Generalul Antonescu, de energia sa constantă, de judecata sa clară și de sinceritatea cu care își expune convingerile sale.

Este o fire independentă, un caracter, un adevărat conducător ce
judm YQpede și just, un șef!!

De la acest valoros ofițer superior, oștirea a cules roade și renume; de la acest distins general va obține, cred, serviciul poate și mai mari, căci pe lângă sufletul său mare, e înzestrat cu acea puternică și bine afirmată însușire excepțională, voință de a birui.

Propun ca, In mod cu totul excepțional, să fie Inaintat la gradul de General de Divizie și să i se Incredințeze comanda de Corp de Armată, Inspectoratul Cavaleriei sau orice altă Inaltă Insărcinare sau misiune, fiind ostașul de cea mai mare nădejde a Țării".

In noiembrie 1937, generalul Antonescu este chemat la conducerea Ministerului Apărării Naționale, iar după patru luni este trecut la comanda Corpului 3 Armată, a cărui comandă i se ia, datorită atitudinii sale deschise Impotriva politicii duse de regele Carol II.

La 9 iulie 1940 este arestat și Inchis la mănăstirea Bistrița până la 2 septembrie 1940.

Evenimentele petrecute In cea de a doua parte a anului 1940, care au dus România In pragul prăbușirii, Il aduc la conducerea statului, pe care Il va fauri după modelul său, pentru care a luptat și n-a plecat capul timp de 40 de ani.

La 21 august 1941 este Inălțat la gradul de mareșal al României.

Aceste date le-am extras dintr-o biografie oficială publicată In

Editura Dacia In 1941 și din foile calificative anuale, Incepând cu școala de ofițeri, până la gradul de general, documente aflate In dosarul penal judecat de așa zisul tribunal al poporului.

Dacă biografia oficială, publicată In timp de Ion Antonescu era conducătorul statului, ar putea fi suspicionată de părtinire și eventual de elogieri exagerate, mențiunile din foile calificative, ale elevului, ofițerului și generalului Ion Antonescu, Intocmite de comandanții săi de pe diferite trepte, In timpuri In care era greu de prevăzut că va ajunge Intr-o funcție atât de Inaltă, sunt In afara oricărei suspiciuni și In afara oricărui interes de exagerare a calităților personale.

Constatând însă că Intre biografia oficială și aprecierile comandanților săi există o perfectă concordanță, nu putem concluziona decât că: tot ce s-a scris In legătură cu personalitatea lui Ion Antonescu nu constituie decât oglinda fidelă a calităților excepționale care s-au regăsit

In acest om, pe parcursul Intregii sale existențe.

Dovezi cu privire la personalitatea de excepție a Mareșalului Antonescu se desprind din toate documentele, declarațiile, memoriile aflate In dosarul penal, la care mă voi referi atunci când voi analiza faptele pentru care a fost acuzat și apoi condamnat.

Nu pot însă încheia acest scurt capitol, fără a mă referi și analiza unele documente, care, dat fiind caracterul lor mai general, nu își vor putea găsi locul în capitolele ce urmează.

Un prim asemenea document, aflat la dosar, îl reprezintă interviul acordat de generalul Ion Antonescu ziarului „Tribuna” din Roma, reprodus în ziarul „Universul” nr. 205, din 1 august 1941, intitulat Renașterea României, luat de domnul Terranova.

„Pot să spun, scrie domnul Terranova, cu toată siguranța afirmațiilor mele, că Ion Antonescu este iubit de poporul său. Și această afirmațiune este cu atât mai adevărată, cu cât eu însumi, la București și pretutindeni în România, pe unde am călătorit în aceste zile, am putut constata cu câtă încredere, cu cât entuziasm, cu ce spirit de venerație este pronunțat numele lui Ion Antonescu, mai ales atunci când el se confundă cu victorioasele evenimente ale acestui război sfânt împotriva bolșevismului, alături de puterile Axei. Fiindcă generalul Antonescu reprezintă România curată, liberată de toate acele nefaste influențe care o făcuseră atât de penibil cunoscută în străinătate și care o agitau în interior”¹.

„Lui Ion Antonescu, conducătorul acestei bătrâne țări latine, îi revine meritul de a fi anulat pericolul bolșevic de pe pământurile românești, care acum s-au înapoiat pentru totdeauna în sânul Patriei Mame. Conducătorul este un muncitor neobosit și inteligent, comandant suprem al unei armate victorioase, el nu neglijează celelalte probleme vitale pentru interesul Națiunii, ajutându-se de contribuția esențială a vice-președintelui de Consiliu, profesorul Mihai Antonescu”.

„Lumea, mi-a spus imediat conducătorul, începe în sfârșit să-și schimbe opinia falsă pe care o avea despre poporul român, opinie care se datorește desigur activității nu prea limpezi a fostelor guvernări ale țării, oameni corupți și care nu oglindeau adevăratul spirit al poporului român. Dacă însă se va ține seama de faptul că acest popor a dat

dovada în decursul veacurilor de a fi un popor capabil, chiar în mijlocul nesfârșitelor și grelelor adversități ale istoriei sale, de a-și menține nu numai integritatea teritorială, ci de a-și păstra neștirbite personalitatea, limba, obiceiurile, fără să piardă o clipă din vedere marea și glorioasa sa origine latină, se poate ușor înțelege, cum dintr-o stare

de dezagregare morală, el s-a putut ridica numai decît, cu mai multă putere, cu mai multă energie".

Crezul politic al generalului Ion Antonescu, rezultă cu deosebită pregnanță din declarațiile făcute ziarului german „WEST DEUTSCHER BEOBACHTER", reproduse în ziarul „Universul" din 18 octombrie 1940:

„/. La ce dată și în ce scop ați început să vă ocupați de chestiuni politice?

Dacă prin chestiuni politice înțelegeți forma de cultură, atunci trebuie să vă răspund că m-am ocupat de politică de la începutul studiilor mele. Dacă prin chestiuni politice înțelegeți atitudini de conștiință și forme patriotice de viață, atunci trebuie să vă răspund, de asemeni, că m-am ocupat de chestiuni politice încă de pe vremea educației mele, când am primit de la familia mea cultul patriei, și al demnității românești ca fundament al vieții.

Dacă prin chestiuni politice înțelegeți cunoașterea realității și organizarea politică a statului, atunci de aceasta am început să mă ocup în timpul războiului, când, în calitate de șef al operațiunilor Marelui Cartier General, am avut în mâinile mele întreaga rețea a statului.

Atunci mi-am dat seama de viciile organizării noastre și de atunci am început, în cadrul carierei mele de militar, să lupt pentru înnoirea metodelor și pentru schimbarea sistemelor politice pe care se rezema armata. Când în 1933, ca șef al Marelui Stat Major, purtam pe umerii mei răspunderea apărării țării, am denunțat public aceste vicii ale structurii noastre politice și am cerut formal schimbarea ei radicală.

Am fost silit să plec de la Marele Stat Major, pentru că nu voiam să-mi leg numele de prăbușirea granițelor pe care, de atunci, am prevăzut-o și de întorsătura tragică a istoriei noastre, pe care din nefericire n-am putut-o împiedica.

- Restabilirea mândriei românești, înlăturarea regimului de tiranie politică, eliberarea tineretului și folosirea Mișcării legionare în acțiunea de reconstrucție a statului, a constituit primul meu comandament.

- Stabilirea unei poziții internaționale realizării ferme și credincioase, pentru a putea asigura propășirea țării, angrenarea sa într-un sistem unitar de organizare internațională, au constituit al doilea punct esențial al scopurilor mele.

-Injgheburile unui program de justiție reparatoare, care să refacă Increderea poporului roman In el Insuși, prin sancționarea trecutului, a constituit cea de a treia preocupare.

- Refacerea societății românești, atât din punct de vedere economic, cât și din punct de vedere moral și spiritual, Intemeierea unui regim de muncă, de ordine, de sacrificiu și de colaborare onestă a tuturor forțelor curate ale neamului, formau al patrulea țel".

„Incerările mele de uniune națională, pe care le-am Intreprins In 1938 In cadrul guvernului Goga, nu au dat rezultate ".

„De aceea am sfătuit pe Rege să nu intre In luptă cu Corneliu Codreanu. I-am spus In această privință textual: Garda de Fier este o realitate In viața românească, și In politică, ca și In luptă, trebuie să se ție seama de realități. Cine nu face astfel este un Infrânt. De aceea nu te pot sfătui și nici nu te pot lăsa să intri In luptă cu Codreanu, fiindcă In spatele lui se găsește tineretul, cu tot ce are mai curat și mai patriot, iar In spatele tineretului stă Națiunea și ea te va Invinge.

Așa a și fost, nu putea fi altfel".

Credința că Mișcarea legionară constituia o forță, care putea fi folosită In interesul Țării, au avut-o și alte personalități politice ale vremii. Este cazul lui Iuliu Maniu, care cu toate deosebirile de păreri politice pe care le avea și pe care și le-a expus cu multă claritate In fața instanței de judecată, a Incheiat o alianță electorală cu Corneliu Codreanu.

Se impune însă precizarea, bine cunoscută de altfel, că, In momentul In care a constatat că Mișcarea legionară a fost sau s-a transformat pe parcurs Intr-o organizație de tip fascist, cu evidente tendințe rasiale, că acțiunile acesteia au devenit destabilizatoare, culminând cu Incerarea de rebeliune din ianuarie 1941, Ion Antonescu nu a ezitat In a o reprima cu toată fermitatea și de a-i elimina pe legionari din toate Structurile statului. Nu trebuie să uităm nici faptul că această reprimare și eliminare a legionarilor din viața publică a țării, mareșalul Ion Antonescu a Infaptuit-o In condițiile In care Garda de Fier și membrii săi se bucurau de simpatia și sprijinul celui de al III-lea Reich, In frunte cu Adolf Hitler, aflat In plină ascensiune spre apogeul puterii.

Mai mult, In acel timp In România se afla misiunea militară germană, precum și trupe militare germane.

Toate acestea demonstrează o dată In plus, nu numai caracterul ferm și hotărât al mareșalului Ion Antonescu, dar și prestigiul de care se bucura și pe plan internațional.

Pentru a nu lăsa fără acoperire afirmația de mai sus cu privire la temporara apropiere Intre Iuliu Maniu și Corneliu Codreanu, voi reda un extras al declarației de martor, dată de Iuliu Maniu In procesul intentat lui Corneliu Zelea Codreanu (dosar nr. 759/1938 al Tribunalului Militar al Corpului 2 Armată Secția I, voi. I, pag. 357).

„Cunosc pe acuzatul Corneliu Codreanu. Intr-adevăr ideologia noastră este opusă de a mișcării legionare și a conducătorului ei. Partidul nostru este un partid democratic și ține de vechile lui ideologii și eu Insumi sunt un fanatic al democrației, pentru că știu ce a făcut democrația In Grecia, In Anglia, In Franța. Acuzatul este un totalitar, este pentru dictatură. Eu sunt In contra oricărei dictaturi. Eu sunt pentru alianță cu Franța și Anglia, iar Codreanu pentru alianță cu Germania. Partidul lui Codreanu este antisemit, noi nu. N-am împărțit vreodată laude, lupta noastră fiind alta.

Am făcut pactul de neagresiune In alegeri, pentru că m-am convins de sinceritatea și loialitatea acuzatului Codreanu. Acuzatul este și el pentru demnitatea națiunii, ca și mine, și ține de menținerea acestei demnități In stat. Partidul nostru este naționalist și am găsit aceleași idei și la Codreanu.

Noi suntem naționaliști constructivi, iar ei naționaliști persecu-tivi, admițând și ideea persecuției, ceea ce eu nu admit. Am crezut că Imbinând aceste idei se va putea face o alianță. Cred că, fără onoare și cinste In viața publică și particulară, nu se poate ca un stat să dăinuiască. E o concepție politică carene-a Indemnata să facem acest pact'.

„JDacă aș fi observat că acuzatul lucrează contra intereselor de stat, pentru o revoluție, Intâi eu n-aș fi stat de vorbă cu el și nici nu m-așfi asociat cu eF\

Faptul că mareșalul Antonescu nu a avut nimic comun cu ideologia legionară, fascistă, va rezulta cu prisosință din toate probele pe care le vom analiza In cuprinsul lucrării.

Am prezentat succint personalitatea mareșalului Ion Antonescu prin prisma vieții și activității sale de până la 6 septembrie 1940, viață și activitate ce se caracterizează prin dragostea nețărmurită față de Țară și poporul său, printr-o muncă neobosită pusă în slujba integrității, independenței și suveranității României. Pentru perioada 6 septembrie 1940 - 23 august 1944, când a îndeplinit funcția supremă de conducător al statului, este necesară o analiză mai profundă, deoarece, perioada celor 4 ani, de guvernare, a fost și mai este denumită „dictatură antonesciană”, ori „dictatură militarofascistă”, iar actele de guvernare ale mareșalului au fost considerate „acte de trădare a intereselor naționale”, „crime de război”.

Analiza pe care încerc să o fac are la bază numai documentele aflătoare la dosarul penal și în mod deosebit acele documente, care, până în prezent, nu au fost aduse la cunoștința publicului. Cititorul își va putea forma propria convingere cu privire la cel puțin trei aspecte esențiale și anume:

- dacă preluarea puterii de către Ion Antonescu poate fi apreciată ca fiind o lovitură de stat;

- dacă guvernarea mareșalului poate fi apreciată drept dictatură militară ori fascistă;

- dacă actele de guvernare ale mareșalului Ion Antonescu sunt sau nu în contradicție cu întreaga sa activitate de până atunci, caracterizată prin slujirea cu credință a Patriei și a poporului român. De asemenea, dacă cei care l-au judecat și condamnat aveau dreptul să o facă, dacă au existat temeiuri, de drept și de fapt, de a fi condamnat și, în fine, dacă judecata a fost dreaptă.

Ce se poate afirma cu certitudine este faptul că legionarii judecați în lipsă, în aceeași cauză cu mareșalul Antonescu, trebuiau cercetați și judecați separat, dar nu pentru participarea la guvernarea mareșalului, timp de 4 luni, ci pentru crimele organizate și comise de Garda de Fier împotriva unor adversari politici cum sunt: Armând Călinescu, Nicolae Iorga, I. Gh. Duca, asasinările comise de legionari în închisoarea Jilava, dar mai ales pentru organizarea și desfășurarea rebeliunii legionare din ianuarie 1941, soldată cu morți și răniți și mari distrugereri. A-l pune pe mareșalul Antonescu alături de căpeteniile legionare a însemnat prima și cea mai mare nedreptate ce i s-a putut face. Dacă mareșalul ar fi fost un adept al ideologiei fasciste, ce rost mai avea rebeliunea legionară care a avut principalul obiectiv înlăturarea acestuia? Cele 4 luni de guvernare comună s-au caracterizat printr-o permanentă strădanie din partea mareșalului de a-i disciplina pe legionari și de a le limita cât mai mult posibilitățile de a acționa, iar atunci când a constatat că acest lucru nu este posibil, a reprimat cu hotărâre rebeliunea și, practic, a desființat Garda de Fier, iar căpeteniile legionare au fost nevoite să se refugieze în Germania. Cum poate fi apreciat ca fascist un guvern care a reprimat și lichidat fascismul din țara sa? Numai printr-o totală rea credință și pentru a justifica o judecată nedreaptă s-a putut susține așa ceva.